

прѣки голѣмата ми нужда за сънъ, хвана ме безсънието, та съвсѣмъ ослабнахъ, като небѣхъ ялъ прѣзъ денътъ и вечеръта, тъй шото волею и неволею трѣбваше да се става, като ме подканихъ и другитѣ заедно съ сестритѣ ми, дѣто часътъ бѣ три прѣзъ ноцъта, кога скочихме да бѣгаме за камъ Гоброво прѣзъ планината. Когато излѣзохме изъ дворътъ на стопанката, пжтътъ бѣше много занушенъ съ колята на раненитѣ българи и русци въ бойтъ при Стара-Загора, които се прѣпарвахъ и тѣ за къмъ Габрово прѣзъ Стара Планина, и дигахъ глъчка почти цѣлата ноцъ, гдѣто неможеше да се размине; но каза се веке ще се върви, тръгнахме и отидохме да търсимъ пѣкой си тамкашенъ човѣкъ, който знаялъ пжтътъ прѣзъ една пжтека нарѣчена Етъра, да на води за да прѣминемъ планината, та кога стигнахме въ дворътъ му, чакахме доста врѣме, дѣто получихме отговоръ, че е опасно сега да се минува оттамъ, тъй като балкана не билъ още добръ очистенъ отъ турскитѣ разбѣгани войници и не се наима да на прѣкара оттамъ, най-сѣтиѣ бѣхме принудени да се отправимъ пакъ изъ старото джаде (друмъ) и да вървимъ. Изъ пжтътъ кога вървахме, минахме рѣката и захванахме — къмъ върхътъ, дѣто често слушахъ охкания, пжшкания, както и на много мѣста че непускали, а пакъ пикой не ни се въспротиви да ни каже: недѣйте вървя и отива за къмъ Габрово; това бѣхъ само едни прости недоумислени извицителни слухове и думп, говорени безъ мѣсто отъ страхъ и трепетъ. Слѣдъ врѣме ни огрѣ тъмноблѣдата мѣсечина, която ни дойде на помощъ съ слабата си свѣтлина по кривулеститѣ стрѣмнини на мжчноходящия ни пжтъ; та бѣхъ доста ослабналъ и бивахъ на много мѣста подкрѣпенъ отъ двѣтъ си сестри Мария и Анна както и много други хора, шото често си отпочивахме по една двѣ минути и все тъй си продължавахме пжтътъ до мѣстото тъй нарѣчено Св. Никола, дѣто имаше старо турско здание, което знаяхъ още отъ дѣтицтво си, кога бѣхъ ходилъ ведижъ на Габровския манастиръ Св. Богородица. Тамъ надъ него отгорѣ ни позапрѣхъ и непускахъ веке войницитѣ дордѣто се несъмнѣ;